

DOROMBOLJ

Férfi: – Nem tudok aludni, kiscicca.

Nő: – Ha nem tudol aludni, dorombol a kiscicca.

Te csak fekjüj hanyatt, mint mikor először csapta meg
érzékeidet a cicca lényének közeledő állatkaszaga,
sóhajts picit, mint ugyanakkor, ugyanaz a vágy,
korbácsol lassúdan, mint Holt-tenger,
vagy nyers férfivágy óceánja a partoknál,
nyaldos, nyaldos, emeld meg picit a bal térded,
csússzon be közé, ágyékhoz, a testmeleg takaró,
és gondold, hogy nem gondolsz semmit,
de egyre közeledem,
és nincs megállás, mert szelávi van.

Könnyű, puha kistest lépeget a parton,
rózsaszín talpak szóttan és hangttalan,
de érzed, a tarkódon támadt forróságban,
édes nyilallásokban a vénákon, behunyt szemmel is,
hogyan araszol veszélyes gyönyöröket hozva
a takaró göröncsegein.

Lüktet a füledben a szíved, és a fene nagy fölbolydulás,
úgyvártadmár, hogy nem is talál rá semmilyen szó,
semmilyen nyelven, csak ezen, csak erre a kisciccára,
aki nagyon vigyáz, mert most van most,
és ez a most csak egyetlenegyszer van ebben az Életben,
és nem szeretne egyetlen másodpercet se kihullatni a tudatból,
nincs egyetlen lesöpörhető szőrszálacska se,
akadály, lesöpörhetetlen, egy se, csak a selyem
göröncsegeken lépdelés van, és két zubogó véna,
két vérkeringésben, két testmelegben, egyszóval.

Mondd, hogy jó, úgyis csak egyet érzel,
hogy igen lesz, nagyon igen jó, szétrobbanó igen.
De még csak suttogva mered, egészen közletről is,
csak suttogva rózsaszín fülkagylóba,
ropogós transzilván hóesésemlemben,
illatos hidegben kitergetett ágyneműk fuvallata jelzi,
hogy valami végzetes közelség keletkezett,
nem is tudtad, de igen, de igen, csak nem ismerted még,
de most már igen.

A nagy igen ez, nincs ellenpontja,
árnyékja van csak, a szépséges Halál, időfogytával,
side by side, Rómeóéknál ezerszer szebb, beteljesülten,
készen, elvégeztetve. Addig meg, ami közeleg,
ledobja az összes kifogást, amit magadnak valaha is hazudtál,
és most itt fekszel, göröncsegek a horgasínnál,
takaró már nem is kell, meztelen mellkassal várod,
lélegzetvétel halk, ahogy lépdél a kiscicca a szívednél,
olyan forró, mint ha a belsejében volnál, a nedves,
édes belsejében, mert hát ott vagy, csak még nem ébredtél fel
a legszebb ébrenálomból.

És akkor most csak shhh, csak aludj, csak aludj még picit,
míg eljön az idő, míg fölér a kiscicca az arcodig,
addig még ki kell állnod három próbát,
és fintorognod se szabad, ahogy a bundácskája
az orrod csiklandozza,
és a próbákat se mondja meg senki se előre,
ez maga a hárompróba,
hogy nem is tudod mennyi, de azt biztosan tudod,
hogy nem lehetne kibírni ezt a sok várás várás várás,
ha nincs legalább a próbakiállítás férfias ürügye.

Most már leteheted a bal térded,
hogy kényelmesebben telepedjék oda a kiscicca,
puha kistestén szemmel láthatóan dobog át a szíve,
számolhatod rajta a perceket, ahogyan múlik a várás,
igazodhatsz hozzá, mint az iránytűhöz kiscserkész korodban,
és addig se veszel el, tudod, amíg odaérsz, egészen oda.